

Nekrolog: Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019)

Lyndon LaRouche døde den 12. februar 2019. Han stiftede en politisk bevægelse midt i 1960'erne, som Schiller Instituttet, stiftet af LaRouches kone Helga Zepp-LaRouche i 1984, er en del af.

Den 21. februar (EIRNS) – Lyndon H. LaRouche Jr., den US-amerikanske økonom og statsmand, der fra 1957 til 2007 udarbejdede og fremlagde verdens mest nøjagtige række af økonomiske forudsigelser, sov stille ind tirsdag morgen den 12. februar 2019. Han udgav i sit lange virke tusindvis af artikler og mere end hundrede bøger, boglange hæfter samt strategiske studier. LaRouche var en af de mest kontroversielle politiske personer i hele USA's historie.

En afgørende årsag dertil var, at LaRouche igen og igen stolt og energisk førte i alt otte præsidentkampagner til hvert valg mellem 1976 og 2004 med den hensigt efter mordene på John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King, Jr. og Robert F. Kennedy mellem 1963 og 1968 at genetablere USA som en selvstyret nation på grundlag af den amerikanske forfatning. En anden årsag var, at det lykkedes ham at etablere det, der vurderedes som verdens bedste uafhængig nyhedstjeneste, med et efterretningsapparat, der gav ham og hans samarbejdspartnere evnen til at indsamle ufiltrerede efterretninger fra hele verden. Dette gjorde dem i stand til på nøjagtig vis at gengive og rapportere om USA's økonomis sande tilstand og om US-amerikanske og internationale politiske processers egentlige forløb, der ellers forekom mystiske.

LaRouche skabte også en international filosofisk forening, hvis udgangspunkt det var at genskabe en forståelse af det årtusind-gamle kontrovers, der har udspillet sig mellem den platoniske tradition og den aristoteliske skole, kampen mellem

den republikanske statsmodel og det oligarkiske imperielle system.

LaRouches internationale rækkevidde opstod som et resultat af hans vellykkede rekruttering af hundredvis af studerende med interesse for politik fra mange nationer, især europæiske samt syd- og nordamerikanske. Denne selvudpegede intelligentsia gav ham magten til at fostre og iværksætte politiske kursændringer via beskedne, men veluddannede og yderst velinformerede enheders indsats, der katalyserede meget større kræfter i forskellige nationer og undertiden gjorde, at disse fungerede som »ét sind på tværs af mange kontinenter.«

LaRouche var kendt for sin insisteren på, at hver borger i USA – såvel som borgere fra enhver suveræn nation – har ansvaret for at uddanne sig selv på de områder, der har afgørende betydning for de politiske beslutninger, som berører deres nationers og menneskehedens fremtid; for udelukkende at lave og forsvare politiske forslag, der »fremme[r] almindelig velfærd [...] for os selv og vore efterkommere« (fra fortalen til USA's forfatning – red.); og for at bekæmpe rovgriske økonomiske foranstaltninger, der vedtages for at opnå klodens affolkning, undertiden forklædt som »miljøbeskyttelse« eller »bæredygtig udvikling« og især rettet imod nationer i Afrika, Asien og Syd- og Centralamerika.

Selvom fremtrædende internationale personligheder og institutioner på det seneste er begyndt at rapportere om LaRouche, har ingen »større mediekilde« endnu haft modet til at citere Lyndon LaRouche for hans faktiske synspunkter på nogen af de områder, som han bidrog væsentligt til. Dette til trods for, at LaRouche var en af USA's mest produktive forfattere. Denne frygt for LaRouche er bemærkelsesværdig, men ikke ny. Det har altid været tilfældet, at LaRouches modstandere havde en mindst lige så dybfølt frygt for den kraft, som LaRouches idéer besad, som de havde for personen LaRouche. Denne frygt vil ingenlunde aftage med hans fysiske bortgang.

Det anses stadig for utilladeligt, at LaRouches Fire Love; hans forslag til en firemagtsaftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien; hans opfindelse af Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) – som daværende præsident Ronald Reagan præsenterede på nationalt TV 23. marts 1983 – og hans enestående fem årtier lange kamp for udviklingen af fusionskraft nævnes i massemedierne, sågar i anledning af LaRouches død. Kendte USA's befolkning til disse politiske idéer, og dermed til, hvordan en påtvunget stilhedens sammensværgelse i årtier har nægtet dem adgang til LaRouche – især under de sidste 15 års finansielle kriser og nytteløse ødelæggende krige – ville de straks komme frem til, at nogen med stor ihærdighed i alle disse år må have prøvet at holde dem væk fra Lyndon LaRouches idéer.

Disse mennesker ville ikke længere finde sig i ordene »LaRouche er en slem fyr, men vi kan ikke fortælle dig hvorfor,« som forklaring på, hvorfor de ikke – heller ikke nu – bør vide, hvem Lyndon LaRouche er. Lykkes det os i dette historiske øjeblik at bryde de falske nyheders grænser ned, kan den virkelige Lyndon LaRouche endelig blive hørt og kendt. Til dette formål præsenteres følgende korte og meget ufuldstændige redegørelse for hans liv og arbejde.

Udviklingen af en global statsmand

LaRouche etablerede sig gennem mere end fire årtier som Det Britiske Imperiums største fjende, både i den form det tog før Anden Verdenskrig og i dets nuværende Commonwealth-form. At LaRouche tjente i Anden Verdenskrig, især i Indien-Burma-Kina-området, var personligt afgørende for ham: »Min livslange kamp for, at USA i efterkrigstidens skulle blive en verdensleder i arbejdet for at etablere en verdensorden viet til at fremme den økonomiske udvikling af de lande, vi i dag kalder 'udviklingslande', tog sin begyndelse med oplevelsen i Kolkata i 1946,« skrev LaRouche i sin selvbiografi *The Power of Reason*: 1988. LaRouche begyndte at kæmpe med den moderne udgave af Det Britisk-Ostindiske Kompagnis »politisk-

økonomiske teoretikere« og slavehandlere, hvis teorier dominerede de US-amerikanske universiteters økonomiske fakulteter i kølvandet på Anden Verdenskrig.

LaRouche modsatte sig heftigt den opfattelse, som udbredtes af Francis Bacon, Thomas Hobbes, Parson Thomas Malthus og John Locke, at mennesket er et dyr. I stedet genoprettede LaRouche videnskaben »fysisk økonomi« i USA, en videnskab etableret i 1672 af den tyske polyhistor Gottfried Leibniz, ophavsmanden til calculus og medopfinder af dampmaskinen. Gennem en intensiv studietid mellem 1948 og 1952 gjorde LaRouche fremskridt i sine uafhængige studier af fysik for at kunne udvikle sin metode til økonomiske forudsigelser. I bogen LaRouche: Will This Man Become President? hedder det: »I 1952 anerkendte LaRouche for første gang, at han ved at antage en opfattelse af energi, der er aldeles i overensstemmelse med Riemanns afhandling fra 1854 med titlen Om de hypoteser, der ligger til grund for geometrien (Ueber die Hypothesen, welche der Geometrie zu Grunde liegen – red.), kunne måle både teknologi og økonomisk vækst med denne forståelse af, hvad energi er. I LaRouches værker måles økonomisk værdi – reel økonomisk vækst – primært i form af stigninger i samfundets relativt mulige befolkningstæthed.«

LaRouche anså imidlertid alt sit arbejde med fysisk økonomi som et særligt udtryk for og en del af en dybere epistemologisk opgave. I sit skrift Beethoven as a Physical Scientist fra 1988 skriver han:

»På alle de områder, hvor jeg har bidraget, grunder mine vigtigste opdagelser i min vellykkede afvisning af det berømte kantiske paradoks, som gentages i Immanuel Kants Kritik af dømmekraften. Kant hævdede to ting, der er relevante her.«

»For det første insisterede han på, at, omend der findes kreative processer, som er ansvarlig for gyldige grundlæggende videnskabelige opdagelser, ligger det hinsides enhver menneskelig mulighed at forstå disse processer. Jeg beviste,

at dette var forkert. Og fra dette bevis udviklede jeg en måde, hvorpå disse kreative processer, og dermed underforstået målingen af teknologisk udvikling som sådan, kunne fremstilles på forståelig vis.«

»For det andet argumenterede Kant på baggrund af den første antagelse for, at der i æstetikken ikke kan opstilles nogen forståelige kriterier for sandhed eller skønhed. At Tyskland og andre har godtaget denne tese, som Kant og efter ham Friedrich Carl von Savigny udbredte, har været årsagen til, at der i dag er så udbredt en tolerance indenfor alle kunstformer for enhver type af moderne irrationalisme.«

Lyndon LaRouches store produktion af skrifter om musik, økonomi, historie, sprog og de fysiske videnskaber inspirerede mange samarbejder og udvekslinger med mennesker over hele verden. LaRouche var først og fremmest en statsmand – ikke en politiker. Han udøvede statsmandskunst på en sokratiske-athensk vis.

Han etablerede organisationer ved at undervise. Først gav han adskillige forelæsningsrækker i 1966, i løbet af hvilke han gjorde yderligere fremskridt i og debatterede om sin metode for at lave økonomiske forudsigelser, især på universiteterne. Mange stødte først på LaRouche, mens han debatterede med de personer, der skulle blive 1970'ernes økonomiske og politiske akademiske autoriteter. Dette stoppede efter LaRouches berømte debat med økonomen Abba Lerner i 1971. Lerner tabte, da han gav udtryk for sin holdning om, at hvis man havde fulgt den tyske finansminister Hjalmar Schachts nedskæringspolitik i 1920'erne, »ville Hitler ikke have været nødvendig.« Indenfor få måneder kunne man ikke længere finde nogen, der ville debattere med LaRouche, og ingen yderligere debatter af denne art fandt sted.

LaRouches foredrag om, hvad der på det tidspunkt blev kaldt »dialektisk økonomi« var netop det – dialoger mellem LaRouche og filosofiske, økonomiske og videnskabelige personligheder

fra historien, der er skildredes af ham med en fortællers nøjagtighed, altid uden noter og ofte uden nogen bøger overhovedet. De studerende blev forsynet med et omfattende pensum af læsemateriale, med foreslåede læseplaner, der angav hver uges anbefalinger. En student fortæller, at »vi blev henvist til passager fra et værk som Kants Kritik af den praktiske fornuft, for eksempel. Vi blev bedt om at læse det. Hvis man gjorde det og kom til forelæsningen den næste uge, ville han først beskrive, hvordan han forstod passagen, hvilket han gjorde både overbevisende og nøjagtigt. Han ville derefter splitte det ad stykke for stykke, og fordi man havde læst det og accepteret det, opdagede man nødvendigvis vildfarelserne, der lurede på bunden af ens eget sind. Han viste os forskellen mellem at læse og at tænke. Det var ikke forelæsninger, det var en dramatisk monolog. Og det var sådan vi blev interesserede.«

LaRouches kerneorganisation, »National Caucus of Labor Committees« (NCLC), som senere blev til »International Caucus of Labor Committees« (ICLC), var en filosofisk forening organiseret omkring et »system af konferencer,« som normalt afholdtes to gange om året. Fra denne forening udsprang mange andre organisationer såsom »Fusion Energy Foundation,« »the U.S. Labor Party,« »the National Democratic Policy Committee,« the »Anti-Drug Coalition« og andre. LaRouche grundlagde og arbejdede også med organisationer i Frankrig, Tyskland, Italien, Sverige, Canada, Danmark, Mexico, Colombia, Peru, Australien og mange andre nationer.

I december 1977 giftede LaRouche sig med Helga Zepp fra Tyskland, der senere grundlagde Schiller Institutet, en politisk institution til fremme af statsmandskunst og en renæssance i klassisk kultur.

»I efteråret 1977 foreslog jeg, at vi skulle gifte os. [...]. Jeg var lidt overrasket, men på behagelig vis, da hun indvillige i det. [...]. Der var intet ordinært ved nogen af vore liv, og det var heller ikke sandsynligt, at det

nogensinde ville blive anderledes. Vi blev gift i Wiesbaden 29. december 1977. Vielsen foregik på tysk; tjenestemanden fra Standesamt spurgte mig på tysk, om jeg vidste, hvad der foregik. Dette spørgsmål gav i de følgende uger anledning til megen latter blandt mine venner.« De nåede at dele et godt 41 år langt ægteskab.

Den kamplystne karakter og polemiske stil i LaRouche og hans samarbejdspartneres kampagner, valgkampagner såvel som andre, var unikke i USA's politiske liv i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Da LaRouche i 1976 købte 30 minutters sendetid til udsendelsen af hans Emergency Address to the Nation, var det første gang nogensinde, at en uafhængig kandidat havde købt den mængde tv-tid i et US-amerikansk nationalt valg. Under præsidentvalget i 1984 optrådte LaRouche femten gange på fjernsyn i 30-minutters segmenter og opfandt så at sige, hvad senere tider efterlignede med de såkaldte »infomercials.« LaRouches præsidentkandidatur og hans samarbejdspartneres kandidaturer ved forskellige valg, herunder opstillingen af omtrent 1000 kandidater til valg i 1986 alene, skræmte hans modstandere i USA. Og de inspirerede andre og gav dem mod til ikke blot at stille op til valg, men at bakke op om politiske idéer skabt til at gavne hele menneskeheden, og ikke kun deres »lokale mudderhul.«

Den Internationale Udviklingsbank (International Development Bank, IDB), som LaRouche fremlagde som koncept fra 1975 og fremefter, og som skulle erstatte Den Internationale Valutafond (IMF – red.) og udvikle det, der blev kaldt »Den Tredje Verden,« ved at skabe grundlag for eksport af hele byer og ikke kun US-amerikansk bygget teknologi, er et godt eksempel på et sådant politisk koncept. Disse byer skulle opføres som træningscentre, hvor befolkninger i udviklingssektoren hurtigt kunne tilegne sig de kompetencer, de skulle bruge, for at de kunne skabe deres egne på alle områder selvforsynende økonomier, frem for at blive gældsslaver, hvilket var, hvad der faktisk skete.

Personer som Frederick Wills, den daværende udenrigsminister for Guyana, talte for LaRouches IDB-forslag ved FN's generalforsamling 27. september 1976. Mexicos daværende præsident José López Portillo og Indiens daværende premierminister Indira Gandhi mødtes med Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche og vedtog aspekter af hans forslag, som ofte blev udgivet i boglange afhandlinger såsom Operation Juárez for Mexico og The Industrialization of India: From Backwardness to Industrial Power in Forty Years (Indiens industrialisering: fra tilbagestående til industriel magt på fyrré år) og A Fifty-Year Development Policy for the Indian-Pacific Oceans Basin (50 års udviklingspolitik for Stillehavets og Det Indiske Oceans bassiner), hvis kernebetragtninger, på trods af at de alle er skrevet i begyndelsen af 1980'erne, stadig er aktuelle, ikke kun i dag, men for det næste årti eller mere.

Den ukonventionelle metode, som LaRouche anbefalede til at sprede disse idéer, var sokratiske: at tale med mennesker direkte og personligt. Den daglige gadeorganisering fandt sted ved jobcentre, posthuse, lufthavne, trafikryds og på gadehjørner, i midtbyen og i indkøbscentre. Denne direkte kontakt med USA's befolkning resulterede i, at LaRouche havde en bedre føling med, hvad der rørte sig blandt den almindelige befolkning i USA, end nogen anden politisk kraft i landet. Korrupte elementer i justitsministeriet, og »angiveligvis ikke-statslig organisationer« som blev givet grønt lys til ulovligt at afbryde LaRouches samarbejdspartneres forfatningsgaranterede ret til at organisere, var nødte til at karakterisere organisationen som en »kult« for at afskrække borgerne fra at bidrage til LaRouches organisationer.

Ingen af LaRouches kritikere er i stand til at benægte den række af korrekte økonomiske forudsigelser, som han har fremlagt, herunder Bretton Woods-systemets sammenbrud 15. august 1971, sammenbruddet af Wall Streets aktiemarked i oktober 1987 (forudsagt af LaRouche i maj samme år) og

forudsigelsen 25. juli 2007, der udsendtes som et webcast med titlen The End of the Post-FDR Era, af det finanskollaps, der fra september 2008 og fremefter førte til en billion-dollarstor redningspakke. Nogle af de mest forbløffende af LaRouches forudsigelser var imidlertid ikke strengt taget økonomiske. På Columbusdag 12. oktober 1988 sagde Lyndon LaRouche i en tale på Kempinski Hotel Bristol i Berlin:

»Af profession er jeg økonom i tradition med Tysklands Gottfried Wilhelm Leibniz og Friedrich List og USA's Alexander Hamilton og Matthew og Henry Carey. Mine politiske principper er de samme som Leibniz', Lists og Hamiltons, og de er også i overensstemmelse med Friedrich Schiller og Wilhelm von Humboldts principper. I lighed med vor republiks grundlæggere har jeg en kompromisløs tro på princippet om aldeles suveræne nationalstater, og jeg er derfor imod enhver overnational myndighed, der ville kunne undergrave nogen som helst nations suverænitet. Men ligesom Schiller tror jeg, at enhver person, der stræber efter at blive en smuk sjæl, bliver nødt til at være en sand patriot for sin egen nation og på samme tid verdensborger.

»Af disse årsager er jeg gennem de sidste 15 år blevet specialist i mit lands udenrigspolitiske anliggender. Som et resultat af dette arbejde har jeg opnået en voksende og betydelig indflydelse blandt visse kredse i min egen regering vedrørende USA's udenrigspolitik og landets strategi, to indbyrdes forbundne emner. Et godt eksempel på dette er den rolle, jeg spillede i løbet af 1982 og 1983, hvor jeg arbejdede med USA's nationale sikkerhedsråd for at få gennemført vedtagelsen af et politisk initiativ, der blev kendt som Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI). Selvom detaljerne er hemmelighedsstemplede, kan jeg godt fortælle jer, at mine synspunkter om den nuværende strategiske situation har større indflydelse i USA i dag end på noget tidligere tidspunkt. Derfor kan jeg forsikre jer om, at det, som jeg nu præsenterer for jer om udsigterne for genforeningen

af Tyskland, er et forslag, som vil blive studeret seriøst blandt de relevante kredse i det US-amerikanske etablissement. Under de rette forhold ville mange i dag være enige om, at tiden er kommet til at tage de indledende skridt mod Tysklands genforening med det åbenlyse prospekt, at Berlin kunne genoptage sin rolle som landets hovedstad.«

Udpeget som mål for eliminering

To dage efter hans tale på Hotel Kempinski rettede den US-amerikanske stat anklager mod Lyndon LaRouche og adskillige af hans samarbejdspartnere. Senere, da han talte om anklagerne i den Nationale Presseklub, udtalte LaRouche: »Man kunne sige om selve anklagen, at alle, der begår lovovertrædelser mod Gud, menneskeheden eller begge, før eller siden straffes.« Anklagerne fulgte to år efter et mordforsøg mod LaRouche 6. oktober 1986, om hvilket LaRouche i 2004 skrev følgende i sit hæfte med titlen 'Convict Him, or Kill Him!' The Night They Came To Kill Me (»Døm ham eller dræb ham!« Natten de kom for at dræbe mig):

»6. oktober 1986 holdt det, der praktisk talt var en hær på mere end firehundrede bevæbnede personer, sit indtog i byen Leesburg, Virginia, for at gennemføre en politirazzia mod EIR (Executive Intelligence Review – red.) og dets medarbejdere, og for at gennemføre en anden, mere dystre mission. De lokaler, hvor jeg på det tidspunkt opholdt mig, blev omringet af en væbnet styrke, mens luftfartøjer, pansrede mandskabsvogne og andet personel ventede på ordre om at rykke frem og åbne ild. Heldigvis fandt drabet ikke sted, fordi en person med højere myndighed end chefen for justitsministeriets afdeling for kriminalitet, William Weld, beordrede angrebet på mig afbrudt. De styrker, der stod klar til at trænge ind på mig, min kone og en række af mine samarbejdspartnere, blev trukket tilbage om morgenen.«

»Dette var det andet fuldt dokumenterede tilfælde, hvor USA's justitsministerium var involveret i operationer, der var

målrettet mod at eliminere mig personligt fra politik.«

Omend LaRouche og seks andre blev fundet skyldige ved en domstol i Alexandria, Virginia, i december 1988 og blev fængslet 27. januar 1989, fortsætter den internationale og nationale protest mod disse korrupte domme til denne dag. Den tidligere amerikanske statsadvokat Ramsey Clark karakteriserede LaRouche-sagen som følger: Sagen »repræsenterede en bredere vifte af bevidst udspekuleret og systematisk embedsmisbrug over en længere tidsperiode ved brug af statsapparatets magtmidler end nogen anden retsforfølgelse ført af den US-amerikanske regering i min tid eller til mit kendskab.« Executive Intelligence Reviews dossier fra september 2017 med titlen Robert Mueller Is an Amoral Legal Assassin: He Will Do His Job If You Let Him (Robert Mueller er en amoralsk juridisk lejemorder: Han gør sit job, hvis du giver ham lov) giver et omfattende indblik i, hvordan Donald Trumps nuværende særlige anklager var en nøglekomponent i denne politiske forfølgelse af Lyndon LaRouche i 1980'erne.

Under sin afsoning fortsatte LaRouche med at skrive, hvilket ofte foregik ved, at han dikterede hele kapitler af et bogmanuskript over telefonen, naturligvis uden at have adgang til nogen form for baggrundsmateriale. Udover samlingen med titlen The Science of Christian Economy and Other Prison Writings (Videnskaben der ligger til grund for kristen økonomi og andre skrifter fra fængslet), skrev eller optog LaRouche mange andre dokumenter, hvoraf nogle er ved at blive samlet med andre ikke tidligere offentliggjorte skrifter.

Da det i løbet af 1989 blev klart, at Sovjetunionens indflydelsessfære kendt som Comecon oplevede stigende økonomiske vanskeligheder, indledte LaRouche og Helga et intensivt samarbejde om et program, der fik navnet The Productive Triangle Paris-Berlin-Vienna (Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien), som efter Sovjetunionens opløsning blev udvidet til Den Eurasiske Landbro. Efter jerntæppets fald foreslog han med dette program, at Europas befolkninger og

industricentre skulle sammenkædes med Asiens gennem såkaldte udviklingskorridorer. Det var den eneste omfattende fredsplan for det 21. århundrede, som på daværende tidspunkt lå på tegnebrættet, en mulighed, som briterne og USA's anglofile neokonservative heftigt modarbejdede. Disse gennemtvang i stedet deres ideologi om en unipolær verden med et neoliberalt system. Den Eurasiske Landbro blev snart kendt som Den Nye Silkevej. Mere end to årtier senere er det kinesiske Bælte og Vej Initiativ, som voksede ud af dette koncept, blevet det primære lokomotiv for verdens fysiske økonomi.

Forandrede tusinder af menneskers liv

Efter hans løsladelse fra fængslet 26. januar 1994 fortsatte LaRouche sin karriere med at lave forudsigelser. Han udviklede i 1995 et pædagogisk værktøj ved navn »tripelkurven« for at illustrere for ikke-økonomer, hvordan en proces af »hyperinflation à la Weimarrepublikken« havde grebet den transatlantiske verden og havde udplyndret den i en sådan grad, at der ikke kunne gøres noget for at bevare det gængse pengesystem, og hvordan det var nødvendigt at omorganisere pengesystemet fra top til bund, idet man tog Glass-Steagall-loven fra Franklin Roosevelts »New Deal« i brug som første skridt i en reorganisering af bankerne. I januar 2001 advarede LaRouche om faren for et voldsomt terrorangreb på en eller flere amerikanske byer. En advarsel han fremlagde i forbindelse med en gennemgang af, hvorfor og hvordan det finansielle system var overgået til en tilstand af en »high-tech boble« i 1999-2000.

LaRouche talte om muligheden for en slags rigsdagsbrand i takt med, at USA, der med hastige skridt nærmede sig økonomisk ruin, blev stadigt mere umuligt at regere. I tråd med hans forudsigelse fra maj 1987 om et sammenbrud af aktiemarkedet i oktober samme år, udtalte LaRouche 25. juli 2007, et år før nedbruddet af Lehman Brothers/AIG i september 2008:

»Det verdensomspændende monetære finanssystem er faktisk i

øjeblikket i færd med at falde fra hinanden. Der er intet mystisk i det; jeg har talt om det i nogen tid, det har været under udvikling, det tager ikke af. Hvad der er bogført som aktieværdier og markedsværdier på de internationale finansielle markeder er nonsens! Disse værdier er rene fiktive beløb. Der er ingen sandhed i det; bedraget er enormt. Der er ingen mulighed for, at det nuværende finanssystem ikke går ned – ingen! Det er slut, nu!«

»Det nuværende finanssystem kan ikke fortsætte med at eksistere under nogen omstændigheder, under nogen præsident, under noget lederskab eller nogen form for internationalt lederskab. Kun en grundlæggende og pludselig forandring af verdens monetære finanssystem vil forhindre et alment, øjeblikkeligt kædereaktionslignende sammenbrud. Hvor hurtigt det vil gå, ved vi ikke, men det vil fortsætte, og det vil være ustoppeligt. Og jo længere det fortsætter, jo værre vil tilstanden blive.«

LaRouche fortsatte, som det fremgår af ovenstående forudsigelse fra hans 84. leveår, med selv at frembringe originale bidrag op i en enestående høj alder, men det var ikke alt. Ved årtusindskiftet gik LaRouche i spidsen for en bevægelse, der rekrutterede unge mennesker – en bevægelse der fik så stor success, at Demokraterne i forskellige dele af landet forsøgte at overtage den. Tusindvis af unge gennemgik denne dannelsesproces. LaRouches ungdomsbevægelse frembragte banebrydende bidrag, bl.a. i deres præsentation af fysikeren Johannes Keplers arbejde, i oplæringen i bel canto klassisk sang af både gymnasieelever og som modgift imod kulturel selvdegradering og i audiovisuelle præsentationer af USA's historie, herunder US-amerikansk nutidshistorie (i modsætning til »aktuelle begivenheder« eller de endnu mere ødelæggende »nyheder«), såsom dokumentaren 1932, som er blevet set af over 1,2 millioner mennesker.

Siden LaRouche for første gang optrådte som offentlig person for over halvtreds år siden, har den eneste tragedie, der

karakteriserede hans liv, været, at han aldrig, hverken som præsident eller som rådgiver for en siddende præsident, fik lov til at føre de økonomiske reformer ud i livet, som ville have forbedret livet for millioner af US-amerikanere og for milliarder af mennesker rundt om i verden.

Selvom Lyndon H. LaRouche Jr. vil være savnet af mange venner blandt ledende figurer indenfor videnskab, musik, økonomi og politik, var hans største ven – når vi tillader os at se bort fra hans enke Helga Zepp-LaRouche – de glemte mænd og kvinder i USA og i mange, mange andre lande.

Trump opbygger fred og samarbejde mellem stormagter, men bliver draget imod krig: LaRouches visdom er nødvendig

Den 25. februar (EIRNS) – I løbet af de sidste 72 timer har præsident Donald Trump udtalt sig optimistisk i alle retninger om udsigterne til et samarbejdsvilligt og produktivt forhold mellem USA og Kina, samt fred og udvikling på den koreanske halvø, og har været på udkig efter en chance for at trække forholdet til Rusland tilbage fra afgrundens rand. I løbet af den kommende måneds topmøder og en potentiel handelsøkonomisk aftale mellem USA og Kina, har han håb om at opnå fred og samarbejde mellem de store magter, hvilket hans fire forgængere ikke kunne eller ikke ønskede at opnå. Potentialer er der, selv for de fire stormagter (herunder Indien), for at begynde at gøre noget ved den nuværende internationale økonomiske nedgang – et nyt kreditsystem til bygning af store

projekter på Kinas Bælte og Vej.

Men samtidig spørger der i Det Hvide Hus genfærdet af en isoleret John F. Kennedy, der af kabinetsmedlemmer, militær/CIA-ledere og kongresmedlemmer bliver trukket ind i den katastrofale invasion i Svinebugten på Cuba i 1961. Blot et år senere krævede de samme høge en fuldstændig amerikansk militærinvasion af Cuba for at ødelægge de russiske missiler, der var anbragt der. Med større visdom, mod og held, fandt JFK lige netop en måde at undgå at blive trukket ind i Tredje Verdenskrig.

Nu står præsident Trump over for at demokrater i Repræsentanternes Hus uhyrligt holder en høring for at angribe, og ufatteligt, at beskyldte ham for forræderi og korrupsion på dagen for hans topmøde i Hanoi med Kim Jong-un i Nordkorea. Han står over for sin regering, Kongres- og militærledere – for ikke at nævne de løgnagtige typer som Dan Coats, direktør for den nationale efterretningstjeneste, der åbenlyst modsætter sig hans politik for Kina, hans tro på udsigten til fred i Korea, hans ordre om at bringe tropper hjem fra Syrien og Afghanistan. Og hans udenrigsminister, vicepræsident, nationale sikkerhedsrådgiver og republikanere i Kongressen er ude efter at skabe oprør mod sydamerikanske regeringer og bakke dem op med USA's "magt" – en ny 'Svinebugt'-katastrofe" i flere nationer på én gang!

Og på grund af den voksende effekt af George W. Bushs og Barack Obamas politik på området for ABM-systemer, diskuterer Ruslands præsident Putin nu offentligt muligheden for en ny cubansk missilkriser, og nye missiler, som Rusland tager frem, der har 5 minutters flyvetid til målet, og som ikke har sin lige i andre lande.

Det amerikanske folk 'vælger rasende side', alt i mens de ikke foretager nogen reelle handlinger. Hvis nationen skal overleve, må der være en massebevægelse for fred og for national og international økonomisk udvikling.

Det betyder én mands ideer, Lyndon LaRouches “fire love” for økonomisk fremskridt. Han blev angrebet, retsforfulgt, mørkelagt i årtier for at forudse og skabe potentialet for en Ny Silkevej med moderne infrastruktur – der nu er ved at blive virkelighed – et Nyt Bretton Woods-kreditsystem, gennembrud for fusionsenergi, internationalt samarbejde om udvikling af Månen og Solsystemet.

LaRouche bekæmpede den vanvittige miljøbevægelse – det vil sige den britiske kongefamilies racehygiejniske “grønne” bevægelse. Han tog seriøst, at udvikling var vejen til varig fred, som præsident Trump nu søger det.

“Retfærdighed for LaRouche” er en måde at navngive den massebevægelse som Amerika nu har brug for. Uden det er præsidentskabet, økonomien og nationen truet af ødelæggelse.

Schiller Instituttets Konference på Præsidentens Dag – panel I, II & III

Schiller Instituttet afholdt den første amerikanske nationale konference i mere end femten år i weekenden på Præsidentens Dag, hvilket var en enorm succes i henseende til kvaliteten af præsentationerne og deltagelsen af tilhængere fra hele verden der deltog på konferencen. Konferencen, der nu præsenteres i sin helhed nedenfor, giver et sandfærdigt og optimistisk syn på mulighederne for menneskeheden som helhed for at overvinde den krise, som verden står overfor, mens det tidligere regerende, nu døende Britiske Imperium, kæmper for sin overlevelse mod den nye verdensorden, som tager fat i visionen fra Lyndon og Helga Zepp-LaRouche.

Panel I

Lyndon

LaRouche taler:

Et talent, der blev brugt godt

Jacques

Cheminade,

Præsident for Solidarité & Progrès: Lyndon LaRouches kommende verden

John

Gong,

Professor i økonomi ved 'University of International Business and

Economics', Beijing: Kinesiske investeringer og amerikansk infrastruktur under nye sino-amerikanske relationer

H.E.

Ambassadør Vassily A. Nebenzia,

Ambassadør and Permanent Repræsentant for den Russiske Føderation

ved de Forenede Nationer, præsenteret af **rådgiver**

Theodore Strzhizhovskiy,

den Russiske Føderations mission ved FN: Prospekter for øst-vest

samarbejde: Den Russiske Føderations Synspunkt (transkript)

William

Binney,

tidligere teknisk direktør, NSA

Jason

Ross,

Schiller Instituttet, medforfatter af "Udvidelse af den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika": Det presserende behov for et nyt

paradigme i Afrika

Dennis

Small,

EIR's redaktør for Latinamerika: Retfærdighed i Verden –
Hvorfor

Donald Trump må rense Lyndon LaRouche nu

Panel II

Video

af 'Den æstetiske uddannelse af mennesket for skønheden af
sindet

og sjælen' – Panel II

Schiller

Instituttets kombinerede kor:

Benjamin

Lylloff, arrangement: "Mo Li Hua" ("Jasmin Blomst")

Benjamin

Lylloff, dirigent

H.T.

Burleigh,

arrangement: "Dyb flod" ("Deep River")

William

L. Dawson,

arr: "Hver gang ånden kommer over mig" ("Ev'ry Time I Feel
the Spirit")

Diane Sare, dirigent

Megan

Beets,

LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam, "Kunstnerisk og
moralsk

skønhed" ("Artistic and Moral Beauty")

Bruce

Director,

kasserer, Schiller Instituttet i USA:

“Om LaRouches begreb om betydningen af kunst for videnskaben, og videnskab for kunsten”

Diane

Sare,

administrerende direktør for Schiller Instituttets kor i New York

City: “Kor princippet”

Johannes

Brahms:

“Dem dunkeln Schoß der Heil’gen Erde”

(tekst fra Schillers

“Sangen om Klokken” (“Song of the Bell”)

Schiller

Instituttets kor

John Sigerson, dirigent

Johann

Sebastian Bach:

Brandenburg Concerto No. 5 in D-dur, BWV 1050

I. Allegro

Schiller

Instituttets Orkester

John Sigerson, dirigent

Solister: Gregor

Kitzis, violin; Laura Thompson, fløjte; My-Hoa Steger, klaver

Ludwig

van Beethoven:

Choral Fantasia, Op. 80

Schiller Instituttets Orkester, Kor, og

Solister

John Sigerson, dirigent

My-Hoa Steger, klaver

Spørgsmål

& svar session

Panel III

Kesha

Rogers,

LaRouchePAC Politiske Komité, tidligere kandidat for den amerikanske

Kongres – Rummets grænseområder: Opfyldelsen af menneskehedens skæbne som mennesket i universet

Thomas

Wysmuller,

Grundlæggende medlem af 'Det rette klima stof' ("The Right Climate Stuff"): Hvad NASA har gjort, og hvor NASA er på vej hen

Larry

Bell,

Grundlægger, Sasakawa Internationalt Center for Rumarkitektur, 'College of Engineering', Universitetet i Houston: Hvad der gør

mennesker enestående

Benjamin

Deniston,

LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam: LaRouches Strategiske

Forsvar af Jorden

Hal

BH Cooper, Jr. PhD PE: Infrastrukturelle

behov for jernbane-, energi- og vandsystemer til at fremme den fremtidige økonomiske udvikling af Afrika

Vladimir Putin og Xi Jinping viser, hvorfor briterne frygter dem, og hvorfor Trump gør klogt i at være deres venner

Den 20. feb. (EIRNS) – At det haster med at sammenkalde LaRouches »Fire Magter« – Rusland, Kina, Indien og USA – for at gennemføre en ny Bretton Woods-reform af det konkursramte vestlige finanssystem og endelig sætte en stopper for det britiske imperiums geopolitik, blev demonstreret i dag med vigtige taler af Vladimir Putin og Xi Jinping. Putin, som gav sin årlige tale til nationen foran det russiske parlament, og Xi, som talte til de videnskabsfolk og ingeniører, der placerede Chang'e 4 på bagsiden af månen, formidlede en optimisme og en vision for menneskehedens fremtid, som afspejlede Lyndon LaRouches idéer og lidenskab gennem de sidste 50 år.

Hvis ikke det var for det hysteriske britiske kupforsøg mod præsident Donald Trump, ville han med sin erklærede dedikation til optimisme og videnskabelige fremskridt være i gang med at løfte USA ud af den vestlige morads og slutte sig til Rusland og Kina i et samarbejde om Den Nye Silkevej, om udforskning af rummet og om at opbygge et nyt globalt finanssystem, som skal erstatte de falitte spillekasinoer (fejlagtigt kendt som banker – red.) i London og på Wall Street.

Trump holder indtil videre fast i sin hensigt om at trække USA ud af kolonikrigene i Syrien og Afghanistan. Med Asien og Sydvestasien på vej mod fred gennem udvikling inden for rammerne af Den Nye Silkevej forsøger briterne med hele deres indflydelse at trække Trump ind i en konstrueret krig i

Latinamerika. Mens Rusland og andre sender nødhjælp til Venezuela, forsøger den fanatiske neokonservative senator Marco Rubio under sit besøg i Colombia at fremprovokere et regimeskift og måske endda en egentlig krig. Indtil videre har Trump gentaget ønsket om regimeskifte. Det er derfor nødvendigt at fri ham fra Det Britiske Imperiums operationer og opfordre ham til at følge den model han tog i brug i Singapore, der fungerer så godt med Nordkorea.

Planerne for en mindehøjtidelighed for Lyndon LaRouche er under forberedelse. Den græske professor George Tsobanoglou, en ven af LaRouche og Schiller Instituttet gennem årene, udsendte i dag sin kondolence til Helga Zepp-LaRouche og tilføjede: »Hvis jeg må lave et forslag, så er der et behov for en International konference i en central europæisk hovedstad til at fremstille Lyndon H. LaRouches arbejde og de principper, som han viede sit liv til. Dette, forestiller jeg mig, skal være et 'mnemosynon' (en mindehøjtidelighed), hvor hans idéer vil være i dialog med den fremtid, som allerede er her.«

**POLITISK ORIENTERING den 21.
februar 2019:
Lyndon LaRouche er død, men
hans ånd og ideer lever
videre**

i det nye paradigme vi skaber. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

1. del:

2. del:

Lyd:

https://soundcloud.com/si_dk/20190221-191122a

Lad de Grønne klare sig selv; Lær videnskaben om fremtidens energi

Den 18. februar (EIRNS) – Den pludselige tilstrømning af hvad der ser ud som snesevis af demokratiske præsidentkandidater som støtter en “Green New Deal” (Ny Grøn Aftale –red.), som de intet vidste om blot få dage tidligere, er et tegn på sammenbruddet i Amerika af de “liberale” regeringspartier, som har foregået i hele Europa siden 2016.

De tidligere regeringspartiers hastige valgnedbrud i Tyskland, Frankrig, Italien osv., fulgte efter deres vedtagelse af den “nye

økonomis" stadig mere fantastiske krav og planer, der var farvet dybere og dybere "grønne", men som faktisk var brutale former for økonomiske stramninger og afindustrialisering under et grønt dække. Tyskland er eksemplarisk: dets regeringspartier har ført landet væk fra kernekraft og nu fra kul, og har dermed tredoblet prisen på elektricitet til folkets husholdninger og arbejdspladser i industrien. Nu er disse partier selv hastigt "på vej væk" og i opløsning efter år med nul eller negativ økonomisk vækst, undertrykkelse af lønninger og indkomster, arbejdsprogrammer osv. Det samme i Frankrig har udløst det åbne nationale oprør af de "Gule Veste."

Nu underskriver de demokratiske kandidater en resolution fra Kongressen om en "Ny Grøn Aftale", fuld af utopiske krav for "Ny Økonomi", der er så vilde, at det får tildækningen af de europæiske landskaber og kyststrækninger med gigantiske vindmøller til at se realistisk ud i sammenligning. Ingen af disse demokratiske "ledere" ved, hvad der rent faktisk er inde i computerklimamodellerne, og de kender heller ikke videnskaben om fremtidige energi- og kraftteknologier. Kravet fra deres nye indpisker, Rep. Aleksandria Ocasio-Cortez, om at lukke alle kernekraftværker i Amerika, fik disse Demokrater til at gå i panik. De ønskede ikke at sige noget om nogen

energiteknologier – blot at de skal være “rene”, og de skal give os “velstand for alle” i stedet for den nulvækst og nedskæring, som “grøn energi” bringer resten af den industrielle vestlige verden.

Den mest effektive og reneste el/varmekilde med den højeste kvalitet af industriel energi i dag er atomkraft. Men det meget større potentiale i den nærmeste fremtid er formuleret i de “Fire Nye Love For At Redde Nationen”, som Lyndon LaRouche har udviklet. Et forceret program til at mestre fusionsenergi er nøglen til at elektrificere de områder på planeten, der er “mørkelagt” om natten, og afslutte fattigdom der. Plasmavidenskab er også grundlaget for fremdrivning og andre nye teknologier til at kolonisere rummet hinsides Månen. Og disse teknologier er nøglen til fremtidig udvikling af et strategisk forsvar af Jorden (SDE) mod asteroide- eller kometanslag fra rummet.

De andre rumfartsnationer vil samarbejde med USA om at gøre disse til de fælles grænser for videnskabelige bestræbelser og økonomisk udvikling for hele menneskeheden.

Lyndon LaRouche og Amerikas selvværd

Den 19. februar (EIRNS) – Efter EIR’s grundlægger Lyndon LaRouches død d. 12. februar og Schiller Instituttets internationale konference den 16.-17. februar, der fejrede hans livsværk (konferencen vil blive behandlet fuldt ud i næste nummer af EIR, den 22. februar 2019) står det klart, at

LaRouches død dybt bevæger folk rundt om i verden og ansporer til at opdage, hvad Abraham Lincoln omtalte som "de bedre engle i vores menneskelige natur." Det er en godhedens kraft, der kan hjælpe amerikanere med at genvinde deres følelse af selvværd – som stort set blev tabt i løbet af de 16 år med Bush og Obama-præsidentskaberne – og lykkes med de centrale strategiske opgaver, der blev defineret på Schiller Instituttets konference: At få præsident Donald Trump til at rense Lyndon LaRouche og bringe USA fuldt og helt ind i det nye paradigme, der opbygges internationalt omkring Kinas Bælte- og Vejinitiativ.

Den centrale strategiske mission med at få USA til at deltage i det nye paradigme er faktisk i syne. Præsident Trump og den kinesiske præsident Xi forhandler om en bred økonomisk aftale, der kan bryde ud af det Britiske Imperiums sammenbrudte finansielle arkitektur – trods den britiske indsats for at bruge Huawei-spørgsmålet til at forgifte udsigterne. Præsident Trump og Nordkoreas leder Kim Jong-un vil mødes den 27.-28. februar i Vietnam, hvor "Singapore-modellen" kan gøre store fremskridt for at bringe hele systemet af britisk geopolitik i internationale relationer til ophør. Og det britiske forsøg på statskup mod præsident Trump står eksponeret i fuldt dagslys, med erklæringerne fra Andrew McCabe samt Jim Clapper, Jim Comey og andres hånlige forsvar af deres opsætsighed.

På det centrale spørgsmål om LaRouches videnskab om fysisk økonomi og behovet for at overvinde den inkompetente og folkemorderiske 'Grønne New Deal', tænk over følgende rapport om et nyt NASA-studie der bekræfter, at mennesket forbedrer biosfæren, som Lyndon LaRouche og Vladimir Vernadsky sagde. Nye satellitmålinger viser, at mennesket har skabt en grønnere jord i de sidste årtier.

Kinas CGTN tv-program rapporterede, at NASA's satellitbilleder viser, at vores planet er grønnere i dag sammenlignet med for 20 år siden – med 5,17 millioner kvadratkilometer ny vegetation, "svarende til en Amazon-regnskov til." Det

rapporteres, at Kina og Indien står for “mere end en tredjedel af denne 'forgrønnelse'”, og næsten halvdelen af Kinas bidrag kom fra programmer til udvidelse af skovene. Som CGTN konkluderer: “Denne omfattende undersøgelse har brudt en langvarig fordom i de vestlige medier, om at industrialisering i udviklingslande vil gøre det globale miljø mere sårbart.”

Selvom det ikke nævnes af CGTN, er det for nylig blevet påvist, at de højere CO2-niveauer i atmosfæren også har spillet en vigtig rolle i forgrønnelsen af planeten i de seneste årtier – mest signifikant i områder med højt pres på vandforsyningen, hvor de højere CO2-niveauer sørger for, at planterne udnytter det tilgængelige vand mere effektivt. Ud over at øge den naturlige plantevækst har dette forbedret landbrugsudbyttet.

Det kunne se ud som om, at hele biosfæren allerede har stemt for frifindelsen af Lyndon LaRouche og hans ideer!

Frugterne af Lyndon LaRouches lidenskab og engagement er overalt omkring os

Den 14. februar (EIRNS) – Blandt de udtalelser om støtte og kondolence, der kommer ind fra hele verden til hans kone Helga og hans medarbejdere siden Lyndon LaRouches død for to dage siden, kan vi starte i dag med at lægge særligt mærke til dem fra Italien og dem fra Rusland. Den nye italienske regering, der endnu ikke er et år gammel, repræsenterer, på trods af sine problemer, det første vellykkede oprør i Vesteuropa mod EU's tyranni og for økonomisk udvikling. Den har indskrevet Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, som alle ved Lyndon

LaRouche har ført kampagne for verden rundt, i sit koalitionsprogram.

Det ville aldrig være sket uden Lyndon LaRouches tålmodige arbejde, og hans gentagne besøg i Italien med sin kone, Helga Zepp LaRouche. Det ville aldrig være sket uden LaRouches italienske organisation Movisol. Men hvad har ellers været udslagsgivende for det? Intet af det ville være sket uden Lyndon og Helga LaRouche og Schiller Instituttets kampagne for 'Verdis stemning' med $C = 256$ Hertz, der begyndte i 1988. Verdens førende sangere, ledet af de største italienske kunstnere, kæmpede for denne lavere stemning hjemme og rundt omkring i verden.

Fra videnskaben, fra musikken, kommer der en politisk revolution. Hvem ville have troet det muligt? Hvem andre end Lyndon LaRouche?

De store forandringer til det bedre i Rusland, der blev synlige under Vladimir Putins lederskab siden 2000, blev forberedt af årtier af Lyndon LaRouches arbejde, begyndende senest i 1977, da Rusland var en del af Sovjetunionen. Det var på det tidspunkt, at LaRouche begyndte at udarbejde det, der blev kendt som det strategiske forsvarsinitiativ (SDI), da præsident Ronald Reagan bekendtgjorde det som amerikansk politik den 23. marts 1983. Det var samtidigt et videnskabeligt-teknologisk program, et militært program til at overvinde 'gensidig garanteret ødelæggelse' (Mutual Assured Destruction, MAD) og et økonomisk program for verdensudvikling. Dets mål var et verdensomspændende 'vestfalisk' system med kombineret økonomisk udvikling, som Franklin Roosevelt havde forestillet sig for efterkrigstidens verden.

Den nye sovjetiske regering under ledelse af Jurij Andropov (og hans efterfølger Mikhail Gorbatsjov) afviste SDI, og LaRouche forudsagde, at sovjet-systemet ville falde sammen inden for omkring fem år som følge heraf.

Således var LaRouche og hans synspunkter kendt i Rusland allerede i sovjettiden, især blandt forskere – men han fortsatte sit engagement derfra, selv fra det statsfængsel, hvor han blev indsat som hævn for at vinde den amerikanske regering for SDI-politikken. Prøveløsladt efter fem år lavede LaRouche videoen “Storm over Asien”, som forudsiger forløbet af den britiske intervention rettet mod Rusland gennem Centralasien, hvilket senere blev den første store krise, som Putin var nødt til at imødegå som præsident. LaRouche rejste flere gange til Rusland i 1990’erne og mødtes med førende forskere, politikere og økonomer.

I Rusland, i Italien, dette er kun to af de mange måder hvorpå LaRouche dybtgående har formet historien, som borger uden penge eller politisk embede. Vi fortsætter herfra for at bringe hans bestræbelser til fuldbyrdelse.

Lyndon H. LaRouche, Jr.: 1922-2019, Et talent, der blev brugt godt

Lyndon H. LaRouche, Jr., filosof, videnskabsmand, digter, statsmand, døde tirsdag i en alder af 96 år. Det var på Lincolns fødselsdag, en amerikansk præsident, som Lyndon LaRouche elskede og hylkede i sine skrifter.

De, der kendte og elskede Lyndon LaRouche, ved, at menneskeheden har lidt et stort tab, og i dag forpligter vi os selv til på ny at realisere de store ideer, som historien vil ære ham for. For dem der ikke kendte ham, eller kun for nylig har lært hans ideer at kende, er der ingen bedre vejledning til denne unikke personlighed end LaRouche selv. Her er

hvordan han talte om livet her på jorden i en tale på en konference i 1988, midt i en politisk forfølgelse, der har en slående lighed med den, vi ser finde sted mod en amerikansk præsident i USA i dag:

Der er ingen del af samfundet, ingen vælgergruppe, der ikke har samme interesser. Der er ingen nation, for den sags skyld, hvor folk har andre interesser end i enhver anden nation. Vi taler om fremtiden for hundredvis af milliarder ufødte sjæle, foruden hvis succes vore liv intet betyder. Det er denne fælles interesse, der forener hver og en af os, sådan, at der om dette spørgsmål ikke er nogen forskel på nogen af os, i forhold til denne sag, denne interesse. Hvis vi kæmper på den måde, hvis vi kæmper med kærlighed til menneskeheden, ved især at tænke på de hundredvis af milliarder af sjæle, der venter på at blive født, og også tænker på dem, hvis martyrium og andre ofre gav os, hvad der var vores potentiale, og vores gæld til dem, med respekt for, hvad vi videregiver til fremtiden. Og vi tænker på vore liv, ikke som noget vi lever fra øjeblik til øjeblik, men som en lille smule erfaring, med en begyndelse og – ikke meget senere – en slutning. Og tænker på vore liv, ikke som en fornøjelse i sig selv, men som en mulighed for at opfylde et formål, et formål som afspejles i hvad vi testamenterer til de hundredvis af milliarder af sjæle, der venter på at blive født, under deres omstændigheder. Således, at hvis vi på noget tidspunkt skulle forkorte vores dødelige liv ved at bruge det på en måde, som sikrede de hundredvis af milliarder af sjæle, der endnu ikke er født, kunne vi gå i døden med glæde, fordi vi havde færdiggjort vort liv, opfyldt det. Vi er måske blevet nægtet chancen for at opfylde det i endnu højere grad, men alligevel har vi opfyldt det. Glæden ved livet, livets sande glæde, som har at gøre med hvad Det Nye Testamente kalder *agape* på original græsk, *caritas* på latin og velgørenhed i kong James version (af Bibelen, red.), som nævnt i 'Paulus' Første brev til Korintherne, 13', kvaliteten af *agape*, kærlighedens kvalitet, kvaliteten af den hellige kærlighed, som forener os

som individer med de hundredvis af milliarder af ufødte sjæle, for hvis kærlighed vi kan give vore liv, og med hvem vi smilende kan gå med glæde, og vide at de på en måde elsker os, også, selv om de endnu ikke er født.

Det giver en følelse af den sande betydning af vores liv, den sande glæde ved at være et levende menneske. Og vi må arbejde med hinanden i den forstand og med den indstilling til menneskeheden, menneskeheden historisk set, menneskeheden, der som en stor familie skylder sine tidligere generationer, og for nuværende skylder de fremtidige generationer. Kærligheden, der forener den familie er, i spørgsmålet om arbejde, det praktiske udtryk for den form for tro, fra hvilken styrken til at kæmpe og vinde denne krig stammer.

Hvis vi kan gøre dette, er jeg sikker på, at vi vinder. Jeg er bedre end de fleste til at forstå naturens love og naturlov generelt, og til at forstå sådanne dunkle begreber som absolut tid og den slags ting. Og jeg kan måske lettere end de fleste forstå, hvordan tro udtrykt på denne måde praktisk talt er sikker på at få succes. Vi er små hver især, vi er blot enkeltpersoner. Men hvis vi ved, at vi er forenede, at vi er forenede på denne måde, så ved vi, at hvad vi hver især gør som individer, på denne forenede måde, *vil være årsag til succes.*

Således har vi i dette forfærdelige øjeblik af menneskeheden historie risikoen for at civilisationen, som vi har kendt den i århundreder, vil blive taget fra os i de kommende to til ti år. Men vi har også muligheden for en heroisk løsning på denne krise, at blive den generation, som i vores tid – konfronteret med 'bægeret i Getsemane' – accepterede det, og således – i lighed med Kristus – *forevigede* grundlaget for fremtidige sjæles frelse.

Et år senere, efter at være blevet sendt i fængsel, skrev han i anledning af Martin Luther Kings fødselsdag den 17. januar 1990: "De af os, der befinder sig i Getsemane – et Getsemane

hvor vi får fortalt, at vi må spille en ledende rolle med vore øjne rettet mod Kristus på korset – oplever ofte noget, som desværre er de færreste forundt. Vi har tendens til at se tingene fra en anden synsvinkel. Før jeg prøver at placere, hvordan jeg ser den seneste periode og perioden umiddelbart foran os, skal jeg forsøge at kommunikere, hvad mit synspunkt er, et synspunkt, som jeg ved, deles i en vis grad af alle, der er gået til Getsemane med øjnene rettet mod korset og siger: 'Han gjorde det, jeg bliver nu fortalt, at jeg også må gå hans vej.

“Hvad jeg ofte foreslår, når jeg forsøger at forklare dette for en person der ikke har oplevet det, er at sige: 'Forestil dig en tid 50 år efter at du er død. Forestil dig i det øjeblik, 50 år frem, at du kan blive bevidst og se tilbage på hele dit dødelige liv, fra begyndelsen til enden. Og snarere end at se det dødelige liv som en række erfaringer, ser du det som en enhed. Forestil dig at blive stillet spørgsmålet med hensyn til dette dødelige liv: “Var det liv nødvendigt i den samlede ordning af universet og menneskeheds eksistens, var det nødvendigt, at jeg var født for at lede det liv, summen af det antal år mellem fødsel og død? Gjorde jeg noget, eller repræsenterede mit liv noget, som var positivt gavnligt for nuværende generationer og implicit for fremtidige generationer efter mig? “Hvis ja, så burde jeg have gået igennem det liv med glæde, vel vidende at hvert øjeblik var værdifuldt for hele menneskeheden, fordi hvad jeg gjorde ved at leve, var noget der var nødvendigt for hele menneskeheden, noget gavnligt for hele menneskeheden. ”

Senere, da han talte om Martin Luther Kings enestående geni i januar 2004, sagde LaRouche: Vi er alle dødelige. Og for at vække lidenskaben i os, mens vi lever, hvilket vil få os til at gøre det gode, må vi have en fornemmelse af, at vores liv og forbruget af vores liv, udgifterne til vores talent, vil betyde noget for kommende generationer. De bedste mennesker søger efter ting – som Moses – der kommer til at ske, når han

ikke længere vil være til stede for at nyde dem. Det er denne følelse af udødelighed. Det er derfor, forældre i bedste fald ofrer sig for deres børn. Det er derfor samfund ofrer sig for uddannelse, for deres børn, for muligheder for deres børn. Du går gennem smerterne med lidelse og mangler, men du har en fornemmelse af, at du går et sted hen, at dit liv skal betyde noget. At du kan dø med et smil på læben: Du har besejret døden. Du har brugt dit talent klogt, hvorfor livet vil betyde noget bedre for kommende generationer. “

LaRouches metode, nye opdagelser og tapperhed er fremtiden

Den 12. februar (EIRNS) – Det er med bedrøvelse at vi må meddele, at Lyndon LaRouche gik bort i dag i en alder af 96 år. De, der elskede ham, sørger over ham. Det er et stort tab. Det er hverken muligt eller passende i disse første triste øjeblikke at forsøge at opsummere det dybtgående bidrag, som Lyndon LaRouche har ydet til menneskeheden. Men i lyset af dagens vurderinger, kan vi ære ham ved at oprette et imperativ, som han gentagne gange fremsatte: bedøm ideer og handlinger på grundlag af hvordan de bidrager til den fremtidige udvikling af menneskeheden. I dette perspektiv befinder vi os i et kritisk øjeblik i kampen.

For at begynde med den negative side, er der fortsat vildt dumme geopolitiske manøvrer i Europa, hvor regeringer slår om sig af mangel på at følge LaRouches paradigme om fremskridt. For eksempel blev der for nylig udgivet en ny rapport, “The Great Puzzle, Who Will Pick Up the Pieces” (‘Det store

puslespil, hvem samler brikkerne op') af 'Münchens Sikkerhedskonference', som mødes senere i denne uge. Rapporten henviser til uorden i den "liberale internationale orden", hvilket har givet anledning til forslag, såsom at de vigtigste europæiske NATO-medlemslande ville være tjent med at distancere sig fra USA og NATO, og i stedet tilslutte sig Frankrig for at komme med ind i præsident Macrons nye militærblok.

I mellemtiden har USA's udenrigsminister Mike Pompeo besøgt Ungarn og Slovakiet i denne uge og opmuntrer centraleuropæere til at distancere sig fra Kina og Rusland og i stedet slå sig sammen med USA-blokken. Alle sådanne former for at spille den ene ud imod den anden er en intrigant blindgyde og meget farlig. Det er orkestreret lige ud af den britiske imperialistiske drejebog. Der vil sandsynligvis komme mere af samme slags i morgen i Polen, når den britiske udenrigsminister Jeremy Hunt kommer og tilslutter sig Pompeo og vicepræsident Mike Pence i et møde om sikkerhedsplaner for Mellemosten.

Den modsatte, positive impuls ses i de gentagne opfordringer fra præsident Donald Trump, om at USA afslutter sit engagement i "evige krige." Dette er en forudsætning for en fremtid til gavn for alle. For eksempel er planlægningen for Hanoi-topmødet den 27.-28. februar mellem Trump og den nordkoreanske leder Kim Jong-un, stærkt på vej. I dag er vietnamesiske embedsmænd i Pyongyang for at arrangere, ikke alene topmødet, men også et muligt statsbesøg af Kim i Vietnam, hvilket ville være det første af sin slags siden Kims bedstefar, Kim Il-sung, for 50 år siden. Kinesiske og russiske udsendinge mødtes i dag for at hjælpe med at Trump-Kim-mødet bliver fuldt vellykket. Om blot to måneder vil der være en verdenskonference med en oversigt over denne win-win-dynamik, nemlig det 2. Bælte- og Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Kina. Præsident Xi Jinping henviser til processen som opbygning af et "fællesskab med en fælles fremtid for hele menneskeheden."

Lyndon LaRouches livsværk har lagt grunden til dette, og meget, meget mere. Som han elskede at minde os om: Fremtiden bestemmer nutiden.

USA's Præsident opfordrer til »storhed« og »det fælles bedste«; det amerikanske folk skal svare – med LaRouche

Den 6. februar (EIRNS) – Liberale aviser og medier fra Washington Post til aviser i London og Berlin reagerede med vrede og forstilt foragt på præsident Donald Trumps anden tale til nationen. Et rasende tysk eliteblad fór i flint over, at de kongresmedlemmer, der stod og klappede af præsidentens tale, dermed fremstod som foragtelige »spytstikkere.« Det viser, at Trumps tale til Kongressen og ca. 47 millioner amerikanere, som så med, var effektiv.

Og ved fortsat at insistere på, at »store nationer ikke kæmper uendelige krige« og de handlinger, der følger med, var talen mere end tilstrækkelig til igen at forvirre den mislykkede britiske imperiums elite og dens geopolitiske krigeriske kolleger, som vil have Trump anklaget eller på anden måde fjernet. Samtidig med, at han udtalte sig om sine politiske kampe med Rusland og Kina, nægtede præsidenten at kalde nogen af dem modstandere, endsige fjender, og roste atter Kinas præsident Xi Jinping som en ven og medleder. Men præsidenten opfordrede til mere. Han erklærede sig klar til at arbejde med

kongressen »ikke som to partier, men som én nation.« Og han bad den om at »omfavne samarbejdet, kompromiset og det fælles gode.« Hans afsluttende ord var bevægede: »Generationer af amerikanere før jer vandt deres frihed, afsluttede slaveriet, besejrede fascismen og brød igennem videnskabens grænser. Hvad skal vi gøre med dette øjeblik? Hvordan vil vi blive husket? Jeg beder mændene og kvinderne i denne kongres om at gribe dette øjeblik... Tiden er inde til at genskabe den amerikanske forestillingsevne. Jeg beder jer om at vælge storhed.«

De planer, som præsident Trump havde foreslået i talen på dette punkt, var ganske vist prisværdige, men ikke i overensstemmelse med dette hans højere mål.

Det er det amerikanske folk, der kan gøre dette til virkelighed ved at kæmpe for Lyndon LaRouches »Fire Love For At Redde Nationen.« Flere transatlantiske lande er på vej tilbage i en recession, og ledere af centralbankerne frygter med egne ord et kommende nedbrud. Det »fælles gode« kræver beskyttelse mod Wall Streets megabanker – man bryder dem op og tager magten fra dem ved udstedelsen af statslige kreditter til opbygning af den højteknologiske infrastruktur, vi behøver, og som udviklingslande i Afrika og andre steder har brug for; til gennembrud i videnskabens grænseland: Et forceret program til at styre den ubegrænsede og uendelige, fleksible fusionskraft, udvikle fusionsrakter til rumfart samt plasmaer til metalstøbning og -forarbejdning. I mellemtiden har nationer over hele verden behov for kernekraft – til elektrificering og til udvikling.

»Igen at sætte vore fodaftryk på andre verdener« var den »tilbagevenden til storhed« som præsident Trump talte om i sin første tale til kongressen, og i hans video fra Det Hvide Hus fra marts 2017 om at vende tilbage til rummet. Dette vil kræve fælles missioner om at arbejde på Månen og udforske solsystemet med de fremgangsrige rummagter Kina, Indien og Rusland, og langt flere midler til NASA til planlægning og gennemførelse af sådanne missioner.

Vi kan opbygge et helt nyt internationalt system. »Omfavn samarbejdet og kompromiset« mellem Amerika og de andre stormagter, som Trump krævede som præsidentkandidat og igen som præsident.

At han ikke pegede mod sådanne storladne missioner i går aftes, er en refleksion af de nu i tre år rasende angreb, han har lidt under, styret af den britiske efterretningstjeneste. Det amerikanske folk må tage de næste skridt. Lyndon og Helga LaRouche har arbejdet i årtier på at gøre dem mulige nu.

Menneskets skæbne

Den 10. februar (EIRNS) – På trods af rygter om problemer i de amerikanske medier, er Kina optimistisk med hensyn til at der snart opnås enighed om verdens største økonomiske aftale nogensinde – en “handelsaftale” med USA – efter fem dages intensive forhandlinger, der begynder i morgen i Beijing.

Samtidig er ikke kun Nordkorea og USA, men også Sydkorea, Kina og Rusland, intenst involveret i at forsøge at sikre succesen med præsident Donald Trumps freds-topmøde med Nordkoreas formand, Kim Jong Un, den 27. – 28. februar i Hanoi.

Kina, Indien, Iran, Pakistan og Rusland forhandler med hinanden og USA om at forsøge at sikre fred i Afghanistan, efter at USA i sidste ende trækker sine tropper tilbage. En overlappende gruppe af lande forhandler for at forsøge at sikre fred, efter at USA trækker tropperne fra Syrien tilbage. Det er en tilbagetrækning, der nu er i gang, og angiveligt vil være afsluttet inden udgangen af april.

London nægter at acceptere det, og mange i Vesteuropa nægter

at indrømme det, men efter store ændringer i Rusland og Kina omkring skiftet til det nye århundrede, og nu med Trump-præsidentskabet i USA, har konstellationen af kræfter og ideer i Verden undergået svimlende forandringer til det punkt, hvor Lyndon LaRouches planer for national og verdensomspændende opgang, som tilsyneladende blev besejret i det sidste århundrede – nu pludseligt er praktisk gennemførlige.

Vi bevæger os hen imod det nye vestfalske verdenssystem, som Lyndon LaRouche så ofte har skrevet om. En verden af helt suveræne nationalstater, som frivilligt går sammen for at opnå det, som LaRouches allierede Edward Teller mindeværdigt kaldte for "menneskehedens fælles mål".

Endskønt den overfladiske iagttager måtte mene, at Lyndon LaRouche blev besejret og knust i det 20. århundrede, forstår eksperter og førstehånds-observatører, at Lyndon LaRouches i realiteten ubesejrede ideer var en afgørende katalysator for at skabe denne store, stadig pågående forandring, som vi gennemlever i dag.

Desværre er denne proces ikke uafvendelig. Eller i hvert fald er den endnu ikke uigenkaldelig. Vi har set, hvordan Storbritanniens Edward VII konspirerede for at lancere den værste krig Verden nogensinde har set, Første Verdenskrig, for at forhindre sit værste mareridt gå i opfyldelse, nemlig det nye, fredelige vestfalske system for fælles udvikling i Europa og Sydvestasien, symboliseret ved jernbanen mellem Berlin og Bagdad. Vi så hvad der skete med John Kennedy, da han begyndte at arbejde for at fuldføre Franklin Roosevelts arbejde og række hånden ud til Sovjetunionen samt udforske rummet.

Som Helga Zepp-LaRouche for nylig ofte har noteret, er det vigtigste led i hele kæden USA. Hvis USA bringer Rusland, Kina og Indien sammen for et Nyt Bretton Woods-system, vil modstanderen – det Britiske Imperium – blive besejret. Hvis vores pro-britiske etablissement skulle få succes med deres drøm om at omstøde præsidentvalget i 2016, vil det samtidig

vende den indeværende nedtrapning af krige, og en større krig, måske den sidste, ville snart begynde.

Det er her, at du, statsborgeren, kommer ind på billedet. Det er her hvor du kan bevise, om du nu her i år 2019 lever op til det ansvar, vores grundlæggere har pålagt dig for næsten et kvart årtusinde siden. Det kan ikke være op til én mand alene at besejre hver eneste snare, som modstanderen vil sætte for ham. Det kan ikke være op til én mand alene at beherske de økonomiske og beslægtede politikker, som Lyndon LaRouche tilbragte en levetid med at udvikle.

"Her er udfordringen... tag springet!"

POLITISK ORIENTERING den 7. februar 2019: Briterne forsøger at narre Trump til konfrontation og nye krige i Sydamerika og Afrika

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Inkluderer:

Den

britiske elites modangreb mod partnerskabet mellem Kina og Rusland og

BRIKS-samarbejdet

Forsøget

på regimeskifte i Venezuela er nu skueplads
for konflikt mellem USA/Europa
og Rusland/Kina

Kina er

igang med at overhale Vestens økonomi og teknologi

Integrity

Initiativets internationale propaganda krig imod Rusland på
vegne af den
britiske efterretningstjeneste

Trumps

tale om nationens tilstand

Farerne i

forbindelse med USA's tilbagtrækning fra INF-aftalen mellem
USA og Rusland der
forhindrede mellemdistance atomvåben

Flere

advarer om et kommende finanskarak

Konsekvenser

af, at der er ingen åbenlys løsning til Brexit

Schlesvig-Holstein

giver grønt lys til Femern-forbindelsen

Fremtidens

energibehov

Klimahjernevask

af unge mennesker

Afsløringerne

om grundlaget for Danmarks deltagelse i Irak krigen

Vil

Anders Fogh Rasmussen blive stillet til ansvar for at lyve Danmark i krig?

Zepp-LaRouche: Gør en ende på 'the chicken game' – støt dialog og samarbejde med Rusland og Kina

Den 3. februar (EIRNS) – Den russiske regering mener, på baggrund af USA's tilbagetrækning fra traktaten om mellemdistanceraketter (Intermediate-Range Nuclear Forces, INF), at den strategiske situation i verden "alt i alt er ret alarmerende". Det er ordene som blev brugt af den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i en trevejs-dialog med præsident Vladimir Putin og forsvarsminister Sergej Shoigu, som på fremtrædende vis blev bragt på Kremles hjemmeside den 2. januar. I samme udveksling meddelte Putin, at Rusland ville reagere "symmetrisk" ved også at trække sig fra INF og udvikle sine egne mellemdistanceraketter samt andre våbensystemer. Hele dialogen blandt de russiske ledere placerede den nuværende krise som en del af et længere historisk forløb, begyndende med USA's udtræden fra ABM-traktaten i 2002 under George W. Bush-præsidentskabet – hvilket netop førte til den russiske politik om at udvikle våbensystemer baseret på nye fysiske principper, som præsident Putin beskrev i sin historiske tale til Forbundsforsamlingen 1. marts 2018.

Helga Zepp-LaRouche sagde i dag i en kommentar, at verdens strategiske situation faktisk er "meget, meget alvorlig" og

kræver akut handling. Allerede i hendes ugentlige webcast den 31. januar, holdt dagen før USA formelt meddelte sin tilbagetrækning fra INF-traktaten, blev Zepp-LaRouche spurgt: "Fra din erfaring med diskussioner med folk: er der mennesker i Rusland og Kina, der forstår muligheden for... eller er opmærksomme på muligheden for denne fire-magts-aftale [mellem USA, Rusland, Kina og Indien] og at bruge det som grundlag for en Ny Bretton Woods?" Til hvilket hun svarede:

"Altså, jeg tror at dette er et stort spørgsmål. Fordi jeg tror generelt, at kineserne ville – afhængigt af hvordan disse aktuelle handelsforhandlinger med præsident Trump forløber... Hvis det går godt, så vil jeg sige, at kineserne generelt har tendens til at være mere optimistiske med hensyn til at ændre historiens forløb.

"Russerne er efter min erfaring meget pessimistiske. De ser på den mulige annullering af INF-traktaten, de ser på alle de andre meget aggressive signaler mod Rusland, og de tror, at der er en meget lille chance, om nogen, for at USA vil ændre sig i mange år fremover.

"Nu tror jeg dog ikke, at det er det endelige svar ... Jeg tror, at enhver der er ved sine fulde fem, og ikke er parat til at risikere eksistensen af den menneskelige art, virkelig burde fremme dialog og samarbejde snarere end at holde dette 'chicken game' gående, hvilket spil i virkeligheden kunne udrydde hele den menneskelige art.

"Jeg tror, at russerne har brug for at se nogle tegn på, at amerikanere og europæere er villige til at afvige fra dette vanvittige konfrontationsforløb for at udvikle håbet om, at det kan ændres. Og det kan ikke komme fra Rusland; det kan kun komme internt fra Vesten."

Trump kan hjælpe med at sætte tingene på rette spor ved at opnå en fuld økonomisk samarbejds pakke med Kina; ved at forfølge hans vellykkede forhandlinger med Nordkorea og ved at

trække amerikanske tropper ud af Syrien og afslutte æraen med Bush-Obamas aggressionskrige – som Trump selv under præsidentvalgkampagnen lovede, at han ville gøre. Og vi kan hjælpe Trump med at gøre alt dette ved at besejre det britisk iscenesatte statskup imod hans regering.

Men det måske mest udtalte signal om at USA beslutter sig for den rette kurs ville være, hvis præsident Trump endelig frifandt Lyndon LaRouche og endvidere gennemførte hans politik for en firemagts-aftale om at organisere et Nyt Bretton Woods-system, til erstatning for det døende Britiske Imperium.

NYHEDSORIENTERING JANUAR- FEBRUAR

2019: Overvind geopolitik og rens Lyndon LaRouches navn

Download (PDF, Unknown)

For at stoppe kuppet, frifind

LaRouche

Regimeskifte-kuppet mod præsident Trump er blevet mere synligt, i takt med at positive udviklinger baseret på hans initiativer har tvunget kupmagerne ud i det åbne. Se på de folk i efterretningstjenesterne, der præsenterede den 'Verdensomspændende Trusselsvurdering' (Worldwide Threat Assessment) til Senatets 'efterretningsudvalg' (Select Committee for Intelligence) den 30. januar. På næsten hvert eneste punkt modsagde de der fremlagde rapporten – direktør for den nationale efterretningstjeneste, Coats, CIA-direktør Haspel og FBI-direktør Wry – præsidentens strategiske politik. I sit svar til dem kaldte Trump dem "naive", og udtrykte optimisme i forhold til at hans diplomatiske initiativer har været effektive.

Helga Zepp-LaRouche gav en kortfattet rapport om disse modsætninger, om Nordkorea, Syrien, relationerne med Rusland og Kina osv. Det gamle paradigme, den neoliberale britiske imperialistiske model, har fejlet, sagde hun, og meget af verden har bevæget sig ind i et nyt paradigme, baseret på win-win samarbejde. Typisk for dette gamle paradigme er George Soros, der i sin tale i Davos angreb Kina som værende den største trussel mod hans 'åbne samfund' ("Open Society"). Dette er sandt, sagde Zepp LaRouche, idet hans 'åbne samfund' ikke er andet og mere end det kollapsende britiske neoliberale system.

De samme regimeskifte-kræfter, der står bag Russiagate, presser nu på for et regimeskifte i Venezuela med potentielt farlige konsekvenser. Hun spurgte: Hvordan kan vi, der bekæmper dette kup, undgå at føle, at vi befinder os på en rutsjebane, der går op og ned? Det er et spørgsmål om at forstå princippet om det 'fælles gode' ("common good"). Studér Lyndon LaRouches værker for at blive sande repræsentanter for det 'fælles gode'. Og kæmp for hans frifindelse, eftersom de der satte ham i fængsel for tredive år siden, er de samme som

står bag kupforsøg rundt om i verden, og i USA i dag.

Nyt dossier: Det var briterne der blandede sig i valget i 2016 og fører an i et kup imod præsident Trump

LaRouchePAC pressemeddelelse, den 18. januar, 2019

Lyndon LaRouche Politiske Aktionskomité har udgivet en rapport i tre dele af Barbara Boyd. Rapporten afslører:

(1) den britiske strategiske drivkraft bag det igangværende kup mod Donald Trump, (2) 'Institute for Statecraft/Integrity Initiative' som en britisk militærstyret propagandaoperation, der involverer "klynger" af samarbejdende journalister og politiske personer med sigte på at anspore befolkningerne i USA, Storbritannien og Vesteuropa imod Donald Trump og Rusland, og nedrakke og censurere alle individer, der afviger fra deres "godkendte" synspunkter og 3) hvordan britisk efterretningstjeneste og deres propaganda-operatører fra 'Integrity Initiative' var dem der virkelig intervenerede i USA's præsidentvalg i 2016, og hvordan de fortsætter med at undergrave Trump-præsidentskabet...

Download (PDF, Unknown)

Part II: The Integrity Initiative's Foreign Agents of Influence Invade the United States

Part III: A British Intelligence Fraud Creates the Coup Against Donald Trump

Advarer Bank of England om et gældssammenbrud eller skjuler den en større trussel?

Den 28. januar (EIRNS) – Mens den kriseramte britiske elite viser sin manglende evne til at følge op på det britiske folks afstemning om et Brexit – et oprør mod økonomiske nedskæringer pålagt af den samme elite – er nogle ildevarslenende udtalelser fra Bank of England om tilstanden af »højrisikogæld« og »gearede lån« forbigået næsten ubemærket. De er bestemt ikke blevet undersøgt for at se, hvad det London-centrerede banksystem som helhed står over for, selv hvis et »ukontrolleret« Brexit ikke får derivatmarkederne og City of London-bankerne til at gå ned.

Først afgav banken vidneforklaring den 18. januar for underhusets finanskomité – der jo var helt distraheret af det parlamentariske kaos omkring Brexit – om at indekset over gearede virksomhedslån med høj og stigende risiko udgjorde 8,5 billioner kroner. Så blev det klart, at banken faktisk sagde, at det var en boble i USA og Europa på 14,3 billioner kroner,

fordi mange af de mest forgældede selskaber ikke var medtaget i de »indekser«, der udgjorde 8,5 billioner kroner. Banken anerkendte, at gælden på 14,3 billioner kroner er større end den amerikanske realkreditobligationsboble af dårlige lån, der udløste krisen i 2007, og 25% af den består af de yderst risikable sikrede låneforpligtelser, som alle centralbankerne advarer højt om nu, fordi de bristede i 2008.

Ingen grund til bekymring, udtalte banken, 80% af disse giftige lån besiddes af ikke-banker og skyggebanker (dvs. investeringsbanker, hedgefonde mv.), så der er mindre fare, end hvis kommercielle banker besad dem. De store banker er OK, sagde den, selvom mellemstore banker i Europa er gået ned fra Italien til Storbritannien, og nogle store banker som Deutsche Bank er på kanten.

Men banken udstedte samtidig en udtalelse og sagde, at der var et problem med »gearede lån« i Kina, og at de fleste af Kinas giftige virksomhedslån også besiddes af ikke-banker og skyggebanker. Men banken sagde, at dette betød, at der er en større fare der, end hvis kommercielle banker besad dem. Årsagen: Skyggebanker er mindre kapitaliserede, mindre regulerede.

Bank of England fortalte sandheden om Kinas gearede låneproblem, men lyver tydeligvis om det transatlantiske finansielle systems farlige boble, der er mere end dobbelt så stor! Tilføj 10-13 billioner kroner i højrisiko-obligationer til de gearede lån, og Wall Street-City of Londons højrisikogælds-boble er fire gange den i Kina. Og fordi der ikke er nogen Glass-Steagall-bankopdeling i USA eller Europa, låner skyggebankerne massivt fra de store kommercielle banker, så smitten spredes.

Denne boble kommer til at sprænge! Genindførelsen af Glass-Steagall vil beskytte den kommercielle bankkredit og økonomien fra eksplosionen. Det er en del af Lyndon LaRouches »Fire Nye Love for at redde nationen«; det gør det muligt at udstede

national kredit til produktiv aktivitet.

Schiller Instituttet ledt an af Helga Zepp-LaRouche mobiliserer to presserende indsatser, mens denne økonomiske krise truer. For det første skal amerikanske borgere besejre det britisk ledte forsøg på at drive præsident Donald Trump væk fra embedet med fantastiske »russisk agent« -anklager. Med en handlingsdygtig præsidenten skal en aftale om et nyt Bretton Woods internationalt kreditsystem iværksættes netop af USA og Kina sammen med i det mindste Rusland og Indien. Hold London ude på et sidespor; for 50 år siden ødelagde det Franklin Roosevelts oprindelige Bretton Woods. Foredrag afholdes klokken 14 (20 dansk tid – red.) hver lørdag i New York og streames af LaRouche PAC online for at forklare videnskaben bag dette nye system; ligeledes afholdes en national konference i februar om at skabe et nyt paradigme af videnskabeligt, økonomisk og kulturelt samarbejde mellem nationer.